

Barcelona

Crònica política comentada

Volum 3.er de la Història del Catalanisme

Núm. 17

23 gener de 1932

CRONICA

Després de la publicació del darrer nombre, han succeït en el nostre país petites coses significatives que venen a demostrar la raó que tenim en afirmar cada dia més la nostra catalanitat radicalíssima.

Ho hem repetit mantes voltes; ho repetirem una vegada més: mai, mai els d'aquí i els d'enllà no ens entendrem. Ara, com abans i com sempre, parlem llenguatges diferents i pensem diferent i oposat en tot. El què per ells és bo per nosaltres és pèssim; el què a ells agrada, a nosaltres ens desplaça fins a repugnar. I que no se'ns parli hipòcritament d'una concòrdia que no més la volen determinats polítics per a copsar-ne benefets propis; des de que va inventar-se que n'estem cansats; des que varen proposar-la, arrel de creada artificiosament, que en som absents i no hi creiem. Valuosos amics ens han fet retret dient-nos inadaptats i extremistes, que posarem en perill l'Estatut. Pobre Estatut! Quina llàstima que ens fa!

Barcelona continua com em temps del Borbó, subjecte a les violències de la gent de mal viure, que pretextant lluites socials d'un pregon apassionament converteixen els carrers de la nostra urbs en camps de caça de l'home per l'home i quan, per atzar, surgeix un governador que, conscient del seu deure d'home honrat vol acabar amb l'asquerosa violència, no manca un partit polític de la terra (?) que, fent el joc etern dels eterns governants de la meseta, procuren la seva dimissió perquè... fa nosa. Aquest ha estat el cas del senyor Anguera de Sojo, i aquest serà el mateix cas del Sr. Moles, si el Sr. Moles vol complir amb el seu deure com volgué complir el seu antecessor.

Cap diferència, doncs, tot és igual per aquesta banda, i vivim les mateixes violències que vivíem anys enrera i que hem viscut sempre sota el governament de Castella.

El Govern central en crisi, per cert bastant laboriosa, es desprèn del senyor Nicolau d'Olwer, i accepta el Sr. Carner. Un català que en el Ministeri d'Economia s'ha gastat innecessàriament, i un altre català que es gastarà en el d'Hisenda. Catalunya deixa els seus homes més representatius per a apuntalar una situació corcada en la seva base. Que poc hàbils polítics que som!

La crisi s'ha resolt com es resolien les de la monarquia. Cada ministre serveix per desempenyar totes les carteres, fins les més oposades! Marcellí Domingo des d'Instrucció Pública (potser el que de tots hi estava més ajustat) passa a Agricultura, els altres fan salts consensuats, i tothom troba que la

25